

Беларуская – Belarusian

Што магчыма...

Аўтар Джон Шортелл
Аўтарскія правы © 2004 па 20 21

Гэта гісторыя, якая здзівіць вас і, магчыма, нават прымусіць вас з цяжкасцю прыняць тое, што адбылося на самай справе. Калі вы выпрабавалі «цуд як» падзея самі, або быў сведкам аднаго, цяпер вы ведаеце, што вы не самотныя, і гэта 's добра, каб гаварыць пра гэта. Многія з гэтых цудаў адбываюцца, і людзі адмаўляюцца ад іх з -за стаўлення навакольных. Я быў шчаслівы з маці, якая верыла ў цуды і спрыяла гэтаму ўва мне.

Гэта ISN «т проста гісторыя, гэта» S магчымасць для вас, каб даведацца, што ўсё магчыма ў вашай ўласнай жыцця. Праз гісторыю я распавяду пра тое, што я даведаўся і як я змог практыкаваць і развіваць гэтыя навыкі, якія, я лічу, ёсць ва ўсіх нас.

Я не проста здагадваўся, што трэба, хоць у пачатку жыцця давяраў таму, што ведаў інтуітыўна, і ва ўзросце 28 гадоў пачаў актыўна трэніравацца, практыкаваць і развіваць гэтыя навыкі да такой ступені, што гэтая гісторыя стала не толькі магчымай, але і магчыма, можа, нават непазбежна. Маё намер складаецца ў тым, каб паказаць вам, што вы можаце даведацца гэтыя навыкі і стварыць змены ў вашым жыцці, незалежна ад тых абставінаў, вы апыняецеся ў.

Калі вы зацікаўлены ў тым, каб вярнуць кантроль над сваім жыццём і абставінамі, чытайце і звяжыцеся са мной, каб мы таксама маглі пачаць працэс для вас. Калі вы ўжо ўсё кантралюеце, і для вас усё плаўна, значыць, вы падобныя да мяне. Я не шукаў нічога падобнага, што я прапаную тут, таму што я ўжо быў паспяховым і ўжо ў сваім жыцці ствараў меншыя цуды. То, што я зразумеў, гэта што то, што было прапанавана мне, калі мне было 28 даюць магчымасць D мне лёгка навучыць іншых рабіць тое, што я раблю. Вялікая частка майго жыцця, я б пра гэта гаварыць з іншымі, і яны не былі ў месцы, якое яны прынялі ці зразумелі, што я дзяліў а. Магчыма, гэта таксама вы. З некаторымі з нас наш урок - лепш дзяліцца з іншымі тым, што мы ўжо ведаем. Для некаторых з вас вывучэнне гэтай інфармацыі для сябе з'яўляецца прыярытэтам.

Што б гэта ні было для вас, я запэўніваю вас, што тут ёсць каштоўнасць для вас, нават калі проста зламаць лёд тое, што мы лічылі немагчымым, на самой справе магчыма і нават можа стаць верагодным ...

Добра, гісторыя такая: я заснуў за рулём сваёй машыны і наткнуўся на слуп, а ў той вечар апынуўся ў рэанімацыі, і медыцынскі персанал не чакаў, што я пражыву ноч. На

наступны дзень яны хацелі выняць 1,5 маіх лёгкіх і некаторыя іншыя органы ... Праз 2,5 дня я выйшаў з бальніцы без аперацыі.

Дык вось ....

Што магчыма, калі ....

- Я ведаю ўласную мэту
- Я давяраю сабе да таго моманту, калі я гатовы прытрымлівацца сваёй страсці і жадання сэрца, і я цаню ўласную чуласць і натхненне

Жыццё да аўтакатастрофы

На працягу ўсяго жыцця я ведаў, што буду дапамагаць людзям давяраць сабе і сваёй унутранай інтуіцыі. Я пачаў бізнэс, навучаючы людзей, адкуль яны прыйшлі, куды ідуць і чаму яны тут, разумеючы сябе духоўна. Я выкладаў гэтую завочную форму з 1987 года .

Замест таго, каб развіваць гэтую духоўную справу, я адцягнуўся і пачаў іншую справу . Калі мой бізнэс расце і сапраўды пачынае развівацца, гэта было таму, што я быў засяроджаны на тым, каб дапамагаць людзям у іх здароўі, старанна працуючы над сваім здароўем. Я прымаў неверагодна магутныя харчовыя дабаўкі і дзяліўся з усімі сваімі вынікамі (што магло быць у выніку гэтых дабавак) .

Гэта было пасля таго, як я пачаў прымаць гэтыя дадаткі , што ўсе , здавалася, пачаць змены ў сваім целе. Я даўно даведаўся, што калі хтосьці прымае дабаўкі, і яны не заўважаюць ніякай розніцы, то дабавак можа быць недастаткова для патрэб гэтага чалавека. Назіраючы жыццё людзей змены, і ўбачыў ІНГАЎ іх з'яўлення , каб аднавіць сваё здароўе і пазбавіць Дзінь сябе ад болю, што яны прыйшлі , каб проста прыняць, было вельмі натхняльным для мяне. Я правёў большую частку свайго жыцця ў болю, і ніхто не змог растлумачыць некаторыя простыя ісціны, якія, калі я іх рэалізаваў, зрабілі вялікую розніцу для майго здароўя. Менавіта тады я вельмі засяродзіўся на тым, каб дапамагчы ўсім, хто калі -небудзь хацеў дапамогі.

Я даў сабе абяцанне, што калі мой рэшткавы даход ад гэтага аздараўленчага бізнесу дасягне 5000 долараў у месяц, я вярнуся, каб дапамагчы людзям зразумець сябе духоўна і вандраваць па жыцці. Мой даход працягваў расці значна больш за 10 000 долараў у месяц, і я забыўся на абяцанне. Уся мая ўвага была накіравана на атрыманне большага даходу. Неяк я пачаў прыслухоўвацца да навакольных, у цэнтры ўвагі якіх былі грошы. Я не разумею , што я быў выключаны следам за тое , што я хацеў зрабіць з *май* жыццём.

Як часта здараецца так, што мы адкладаем тое, пра што нашае сэрца, пакуль не здарылася нешта іншае. Для большасці людзей сёння гэта часта звязана з грашыма.

Менавіта тады... ..

Аўтааварыя 29 чэрвеня 2003 г.

У тья выхадныя ў сельскай мясцовасці я садзейнічаў правядзенню лагера лідэраў для нашага аховы здароўя . Усе былі стомленыя і ў нядзелю ў другой палове дня адправіліся дадому.

Я сышоў каля 16:00, бо меў сустрэчу па дарозе дадому на вячэру з некаторымі кліентамі. Лінетт (мая тагачасная жонка), Алена (мая сястра) і некаторыя іншыя ўвесь час настойвалі на тым, каб я паехаў са мной, каб скласці мне кампанію. Мне было вельмі ясна, што я пайду адзін.

Я адправіўся ў выдатным настроі, вельмі задаволены працай, якую мы правялі за выхадныя. Выхадныя датычыліся таго, каб дапамагчы людзям адказваць за поспех і ўсвядоміць, што яны кантралююць вынікі свайго жыцця.

Я прыехаў у горад каля гадзіны пасля трохгадзіннай паездкі і адчуваў сябе вельмі стомленым і сонным. Па той бок гэтага горада я заснуў за рулём. Мабыць, нехта ішоў следам, і яны казалі, што я пачаў ткаць, але застаўся збоку ад дарогі, а таксама пачаў зніжаць хуткасць.

Мая машына выехала праз дарогу праз сустрэчны рух, і калі я збіўся ў кювет з другога боку дарогі, падушка бяспекі надзьмулася, і я прачнуўся. Калі надуваюцца падушкі бяспекі, машына напаўняецца белым парашком, і я нічога не бачу. Я не мог зразумець, чаму нічога не бачу.

Паколькі я наогул нічога не бачыў, я паняцця не меў, куды кіраваць машынай, і я стукнуўся ў пень уздоўж правых бакавых дзвярэй, я паварочваў больш налева, а потым ударыў аб насып з трубой (пад'язная дарога) і дзве прэдня шыны выбухнулі. Затым я патрапіў у вароты справа і павярнуў яшчэ левей. Я адчуў, як машына ідзе па баку вялікай насыпу, якая ідзе ўніз. Гэта быў глыбокі зліў "V". Я быў у ніжняй частцы каналізацыі, рухаючыся па ёй.

Пыль падушак бяспекі апусцілася дастаткова, каб я мог бачыць, што электрычны слуп падымаецца перада мной ... вельмі хутка. Я паспрабаваў павярнуць, і машына зусім не адрэагавала на руль (пазней я даведаўся, што выбухнулі шыны).

У той момант, калі я ўбачыў, як падымаецца слуп, маё жыццё мільганула міма вачэй . Я бачыў Лінетт (тады жонку) і Эмбер (даццэ 3 гады), і я ведаў, што мне не час паміраць.

- рашуча сказаў я сваім анёлам

"Гэта не так, мае часы не мінулі!"

У той момант, калі я сказаў гэта, белае святло ўвайшло ў машыну зверху, акружыла мяне завірухай і ахінула коканам ахоўнай энергіі. У той жа час я атрымаў уяўленне аб тым, як машына ўрэзалася ў слуп і прыехала адпачываць разам са мной, а потым я ішоў да прэдняй часткі машыны з двума мужчынамі, якія дапамагалі, адзін па абодва бакі ад мяне. Я тады ведаў, што ў мяне ўсё будзе добра.

Я расслабіўся і здаўся ў аварыю, ведаючы, што ў мяне ўсё будзе добра. **Я зусім не баяўся і цалкам давяраў .**

Я ўвесь час знаходзіўся ў свядомасці, і калі машына спынілася, я ведаў, што траўма грудзей сур'ёзная, але я ніколі не дазваляў, нават на долю секунды, думаць, што памру. Я давяраў таму бачанню, якое атрымаў ад сваёй каманды духоўных памочнікаў, калі я сыходжу ад аварыі і ўсё ў парадку.

Аўтамабіль стукнуўся аб слуп (паліцыя ацэньвала 85 км/гадзіну) у цэнтры пярэдняй часткі аўтамабіля, а потым спыніўся. Чалавек, які ішоў за мной, сказаў, што я паскорыўся ў полюс. Відаць, гэта адбываецца, калі людзі не разумеюць, што націснулі на акселератар, а не на тормаз.

Аўтамабіль спыніўся, і я адчайна з усіх сіл спрабаваў набраць паветра ў лёгкія. Гэта было падобна на абмотку (пазней я даведаўся, што мае лёгкія напаўняюцца крывёю).

Нідзе не было крыві. На самай справе, адзінае парэз, якое я атрымаў ад аварыі, - гэта невялікі парэз на правай галёнцы, які сцякаў толькі на адзін сантыметр крыві.

Да мяне з боку аўтамабіля падбеглі два мужчыны, і я крыкнуў, што машына гарыць (пыл з падушкі бяспекі выглядала як дым), яны паспрабавалі адкрыць дзверы машыны і былі адкінуты назад ад удару токам.

Мы палічылі, што аўтамабіль электрыфікаваны аўтамабільным акумулятарам.

Цяпер я мог зрабіць невялікі ўдых.

Я асцярожна схапіў скрутак наяўных грошай у памеры 700 долараў у кансолі і мабільным тэлефоне.

Яны шмат разоў спрабавалі адчыніць дзверы, пакуль не адкрылі дзверы кіроўцы, засунуўшы пальцы ў верхнюю частку дзвярэй, дзе яна зашпілена, а потым пацягнулі. Увесь час, пакуль яны трымаліся за дзверы, яны адчувалі ўдары токам. Кожная панэль на машыне была зашпілена. Аўтамабіль быў крыху карацейшы! Дзверы кіроўцаў таксама былі пашкоджаны пнём у кювеце.

Пасля таго, як дзверы былі адчыненыя, яны казалі, што не чапайце ніякіх металічных частак. Таму я вельмі асцярожна размахнуўся, рухаючыся сантыметр за сантыметрам, і выйшаў сам. Два мужчыны ўзялі кожнага пад руку і правялі мяне да пярэдняй часткі машыны, калі я сеў. Гэта адбылося так жа, як у мяне было бачанне.

У душы я ведаў, што калі пакладуся, памру. Я ведаў, што калі застануся сядзець, у мяне ўсё будзе добра. Я сядзеў, падняўшы калені і трымаючы рукі за грудзі, і галаву нахіліўшы наперад. У той момант, калі я сеў, я пачаў накіроўваць энергію ў сваё цела і бачыў у думках, што ўсё ўнутры рамантуецца лепш, чым раней. Кожную секунду я быў засяроджаны на задачы па аднаўленні свайго цела.

Паўсюль спыняліся машыны.

Падушкі бяспекі неэфектыўныя пры аварыі з множным сутыкненнем, так як яны разгортваюцца пры першым удары, які ў маёй сітуацыі быў кювет, а не тады, калі мне гэта было неабходна. Падушка бяспекі тады была бескарыснай, калі я трапіў у слуп (фактычна там, дзе я стукнуўся, з руля тырчалі балты).

У нядзелю днём было 17 гадзін зімы, яшчэ было святла, але было холадна, пахмурна, дзьмуў халодны ветрык.

Прыбеглі людзі.

Побач са мной падышла жанчына і сказала, што яна медсястра. Яна задала мне некалькі пытанняў, на якія, памятаю, я сказала, што ўсё ў парадку, але моцна балюча і ў мяне праблемы з дыханнем.

Хтосьці паклаў вакол мяне срэбную "касмічную коўдру" для цяпла. Халодны ветрык дзьмуў мне ў спіну.

Лінет ехала каля гадзіны ззаду, таму я ведаў, што мне трэба патэлефанаваць ёй. Я таксама ведаў, што яна пакуль не ў зоне мабільнай сувязі. У яе машыне была Эмбер, Эйпрыл (падчарка) і мая сястра Алена, якая была вельмі цяжарная двойнятамі.

Я патэлефанаваў і пакінуў паведамленне, "Прывітанне, дарагая, я табе паведамлю, што я крыху папрасіў, і яны вязуць мяне ў бальніцу на абследаванне. Усё нармальна".

Затым я патэлефанаваў Майклу, майму блізкаму сябру, які быў у лагеры і жыве ў горадзе, праз які я толькі што прыехаў, які знаходзіўся ўсяго ў 10 хвілінах язды.

Я патэлефанаваў і сказаў:

«Майкл, я трапіў у сур'ёзную аўтамабільную аварыю, і мне патрэбна твая дапамога. Неўзабаве тут будзе Лінет, і ты мне тут спатрэбішся, калі яна сюды прыедзе, я адключуся вось так».

Майкл прыбыў на месца прыкладна праз 10 хвілін

Я папрасіў Майкла пашукаць двух мужчын, якія вывелі мяне з машыны, і я хацеў ім падзякаваць. Майкл вярнуўся да мяне і сказаў, што НОБІ павінен быў дакрануцца да аўтамабіля, бо слуп, які я ўдарыў, неслі 66 000 вольт, а ізалятары зламаліся, а 3 драты замыкаліся па слупе і праз машыну. Ён сказаў, што кожны, хто дакранецца да машыны, верагодна, памрэ.

Ён рухаўся па натоўпе і пытаўся ва ўсіх, ці ведаюць яны, хто тыя двое хлопцаў, якія выцягнулі мяне. Ён не мог іх знайсці, і людзі казалі, што ніхто не пакідаў месца аварыі.

Прыехала міліцыя і спытала, ці я адзін у машыне. Я аўтаматычна сказаў «Не», зусім не задумваючыся, чаму яны пытаюцца ў мяне. Яны пайшлі і вярнуліся і зноў спыталі, ці я адзін у машыне, і зноў я сказаў "не". Яны вярнуліся ў трэці раз і са значнай занепакоенасцю ў голасе спыталі: "Быў з вамі хто ў машыне?". Я зразумеў, чаму яны пытаюцца ў мяне, калі шукаюць цела. Я быў здзіўлены, што я сказаў "не", а цяпер сказаў "не, са мной у машыне нікога не было".

Прыехала хуткая дапамога.

Супрацоўнік хуткай дапамогі задаваў мне некалькі пытанняў. Затым ён вызначыў, што мне трэба ісці ў буйную бальніцу ў бліжэйшым горадзе

Супрацоўнікі хуткай дапамогі спрабавалі пакласці мяне на дошку хрыбетніка. Яны ссунулі мяне толькі на 2 см назад, і я закрычаў, каб спыніўся. Боль быў неверагодным, і

я ведаў, што яны не могуць мяне так апусціць з -за напружання ў целе. Затым яны зноў перавялі мяне ў вертыкальнае становішча.

Мне трэба было моцна трымаць цела, каб абараніць яго відавочнымі зламанымі рэбрамі. Я ведаў, што калі яны апусцяць мяне так, як яны меркавалі, што адбудзецца нешта страшнае, што гэта можа прывесці нават да маёй смерці.

У галаве я пытаўся ў сваіх анёлаў "што я буду рабіць?"

Мае анёлы казалі, што мне трэба быць цвёрдым і ўзяць усё на сябе, і сказаць ім, што ім рабіць. Мае анёлы казалі мне: "паўтары людзям, што мы табе кажам".

Таму я вельмі рашуча паўтарыў чалавеку хуткай дапамогі тое, што казалі мне мае анёлы, але не казалі яму, адкуль прыходзяць інструкцыі,

"Гэта тое, што мы збіраемся зрабіць, пару мужчын будуць моцна трымаць дошку хрыбетніка вертыкальна да маёй спіны і павольна працягваць націскаць усё мацней і мацней, пакуль я не змагу расслабіць усе мышцы (якія былі надзвычай тугімі цела разам), і я дазволіў бы дошцы ўзяць на сябе ўвесь мой вага. Калі я адчуваю сябе расслабленым і адпускаю мышцы, я цалкам абапіраюся на дошку. Тады па маім сігнале вы можаце пачаць апускаць дошку вельмі павольна і плаўна, каб я зноў не напружваў мышцы. Пасля таго, як мяне апусцяць, вы можаце цяляваць мяне па дошцы. Гэта зойме каля 15 хвілін »

Я псіхічна сабраўся, і, адпусціўшы мяне, мне давялося цалкам давяраць гэтым людзям і маім анёлам. Я ведаў, што аддаю сваё жыццё ў іх рукі. Яны зрабілі гэта, і я сказаў, каб пачаць апускаць мяне і дошку, але гэта павінна было быць гладка і павольна! Гэта заняло некаторы час. Пасля таго, як мяне апусцілі, я сказаў ім прасадзіць мяне па дошцы.

Яны зрабілі гэта, а потым паднялі мяне на каляску.

Санітар са мной зайшоў ззаду.

Аднойчы ў «Хуткай дапамозе» ён сказаў, што збіраецца даць мне марфій, і я сказаў «Не». Ён спытаў мяне: "Вам не баліць?" Я сказаў: "боль, якую вы не ўяўляеце, неверагодная боль".

"Дык чаму вы не хочаце марфіну?" - спытаў ён.

Я адказаў: "Боль - гэта адзінае, што прывяло мяне да планеты Зямля. Я кп аб ж у маім сэрцы, што калі б я быў марфін, што я проста дрэйфаваць у смерць. Я кп аб ж болях я бы трымаючы мяне заземлены на зямлі, трымаючы мяне які прысутнічае на тое, што я да гэтага часу га ў фізічнае цела ».

"Я хачу" быць з гэтым ", калі мы дойдзем да бальніцы і адчуем, што са мной адбываецца, каб я мог дакладна сказаць ім, што адбываецца". . Сказаўшы гэта, я таксама паклаў сябе ў будучыні, што прыбуду ў бальніцу жывым і гатовым даць важную інфармацыю персаналу. Я ніколі не думаў памерці. Таму на працягу наступных некалькіх дзён я бесперапынна казаў пра сваю будучыню і тое, што будзе адбывацца. Гэта быў не свядомы выбар, а вынік маёй непахіснай веры ў тое, што я буду жыць.

{У дзяцінстве я часта калоў пальцы ног і раніўся ад такой інтэнсіўнай болю. Аднойчы я спытаў у свайго анёла, як я магу ліквідаваць гэты від болю, мой анёл сказаў: "Вы не можаце ліквідаваць боль, але вы можаце прыняць яе, быць разам з ёй, усвядоміць, што яна мае функцыю". Таму я падумаў пра тое, у чым мэта болю? Я зразумеў, што боль -

гэта сказаць мне, што нешта не так, і гэтая вобласць майго цела патрабуе ўвагі. Таму я зноў спытаў свайго анёла: "Ці з'яўляецца боль індыкатарам вобласці ў маім целе, якая патрабуе ўвагі?" Адказ быў «так».

Затым я спытаў: "Так што, калі я прызнаю, што боль зрабіў сваю справу, і цяпер я цалкам ўсведамляю ўвагу, якая патрэбна вобласці, і я пачынаю рабіць неабходныя дзеянні, значыць, болі больш няма?" адказ быў "Так".

Я пачаў практыкаваць гэта ў дзяцінстве, мяркую, мне не было больш за 10 гадоў на момант размовы з маімі духоўнымі памочнікамі (анёламі), і тое, што я даведаўся пра боль, спрацавала. Я разумеў, як накіроўваць энергію ў вобласць, якая патрабуе аздаравлення, як і ўскладанне рук і наколькі гэта было магутным для лячэння. Я мог укалоць палец на нагах і адразу прыняць паведамленне пра боль і прыняць рашучыя меры

- 1) прыняць паведамленне пра боль і падзякаваць яго за выкананне сваёй працы,
- 2) накіраваць энергію ў вобласць
- 3) цалкам расслабіцца, адкінуць любую думку, што боль "баліць", толькі што яна пасылае паведамленне, якое цяпер прынята.
- 4) Боль адразу паменшыцца і часта цалкам знікне. }

Чалавек хуткай дапамогі, які быў са мной, сказаў, што паездка была цяжкай да наступнага мястэчка, і я сказаў: "Добра".

Мы ехалі павольна і без сірэн (не ўпэўнены ў святле)

Паездка была павольнай і балючай.

Я адчуваў кожны ўдар і кожны рух быў надзвычай балючым. Я працягваў засяроджвацца на тым, як я хачу, каб маё цела было прыдатным, здаровым, моцным і здаровым. Я ўяўляў сваё цела вылечаным і завершаным.

Неўзабаве пасля таго, як мы адправіліся ў бальніцу, у мяне зазваніў мабільны тэлефон, і я ўбачыў, што я трапіў на прыём, калі трапіў у аварыю. Я сказаў, што павінен прыняць званок. Мне трэба было паведаміць ёй, што я не пайду, бо яна з сям'ёй чакала мяне на вячэру. Ён сказаў, што не будзе адмяняць шыю. Калі тэлефанаваў тэлефон, я сказаў вельмі строга, каб адмяніць яго, і ён сказаў, толькі калі я паабяцаў не рухаць галавой. Я сказаў "так", і ён адшпіліў яго. Я патэлефанаваў і сказаў, што не змагу запісацца на сустрэчу, і мне давядзецца перанесці час на два тыдні, і яна ў парадку. Я папрасіў прабачэння і развітаўся. Я падсвядома ўсталёўваў, што мне ёсць куды пайсці, бо быў *абсалютна* ясны, што вылечуся і буду на прыёме праз тыдзень.

Я таксама размаўляў па мабільным тэлефоне з Майклам.

Я прыехаў у бальніцу адначасова з Лінет і Эмбер. І Майкл таксама прыехаў на сваёй машыне.

Калі мяне падкацілі, я пачуў, як мужчына хуткай дапамогі распавядаў медсястрам пра мяне, але нічога не сказаў.

Мы былі ў аддзяленні хуткай дапамогі.

Яны хацелі зрэзаць маю вопратку, і я сказаў ім, што не дазволю ім зрэзаць майку -пола, бо кашуля, у якой я быў, была для мяне вельмі важнай, і я хацеў працягваць яе насіць. Яны патлумачылі, наколькі цяжка будзе злезці, і я сказаў нармальна, тады пачнем.

Мне было вельмі балюча зняць яго, бо прыйшлося падымаць рукі і круціць імі.

У мяне былі зламаныя рэбры і пералом грудзіны, і да гэтага часу не было абзбольшвальнага.

Увайшлі Эмбер і Лінет, і Эмбер узяла мяне за руку і спытала: "Тата, з табой усё будзе добра?"

У гэты момант усе спыніліся, і ў поўнай цішыні чакалі майго адказу.

Я павярнуў галаву, паглядзеў ёй у вочы і сказаў, паказваючы ўсім медсястрам і ўрачам вакол сябе: "бачыце, як усе гэтыя людзі бегаюць?" "Так", адказала Бурштына.

"Усе яны бегаюць, таму што ў гэты момант яны не разумеюць, што ў мяне ўсё будзе добра!"

У гэтай хуткай дапамозе можна было пачуць падзенне шпількі. На працягу 15 секунд ніхто не рухаўся і нічога не казаў.

Эмбер усміхнулася і расслабілася, і мы працягвалі трымацца за рукі.

Я не свядома *спрабую* казаць пазітыўна і свядома выкарыстоўваюць метады, як кажуць пра мяне ў маім будучыні, але гэта тое, што адбылося, большасць размоў і думкі, якія я меў былі пра мяне быць у маім будучыні рабіць што - то з кім - то. Я зразумеў гэта толькі праз некалькі гадоў, што гэта тое, што я зрабіў.

Я прарабіў шмат працы, выбудоўваючы сваю ўнутраную дысцыпліну, каб паўнаватарна і станоўча казаць пра абставіны, у якія я трапіў.

Я не дазволіў негатыву трапіць у маю свядомасць. Я меў намер прыцягнуць усіх, хто вакол мяне, да сваёй сферы "вось як гэта будзе адбывацца". Я адчуў велізарную падтрымку духу і адчуў прысутнасць духаў вакол сябе. Я адчуваў рэзкасць і яснасць свайго зроку. Існавала поўная адсутнасць страху. Я працягваў верыць, што ўсё будзе добра.

Я лічу, што тое, што я зрабіў, магчыма кожнаму, незалежна ад таго, верыце вы ў Бога, Ісуса, Буду, Махамеда, Духа ці ў каго -небудзь ці нават ні ў кога. На самай справе глыбіня сувязі з вашым Богам або з вамі самастойна рабіць магчымым усё, што вы сабе ўяўляеце.

Гэта можа адбыцца толькі тады, калі вы дазволілі сабе быць уразлівымі і дазволілі сабе безумоўна любіць сябе. Гэта сапраўды патрабуе чагосьці, асабліва смеласці.

Гэта патрабуе адмовы ад усялякага супраціву.

{Калі я супраціўляюся, я факуюся на аб'екце, якому супраціўляюся.

Тое, што ідзе да мяне, прываблівае прычына, і я не ведаю, у чым прычына часцей за ўсё. Калі я супраціўляюся чамусьці, я не магу перажыць гэта. Гэтая рэч, якой я супраціўляюся, з'яўляецца часткай асновы, якая дазваляе мне будаваць сваю будучыню НАВЕРХ яе. Калі я не ўпускаю гэтага ў сваё жыццё, тады маё жыццё пераходзіць у стрымліванне, і тое, чаму я супраціўляюся, усё часцей узнікае.

Падсвядома я працягваю прыцягваць вопыт, які дапаможа мне перарасці ў чалавека, якім я павінен быць калі -небудзь у сваёй будучыні, гэты чалавек зможа справіцца з будучай сітуацыяй, да якой вы тут і цяпер не гатовыя.

Як часта мы прыязджаем на месца ў нашым жыцці і кажам сабе: "Гэты вопыт, які я меў у мінулым, дапамог мне быць гатовым да наступнай прыгоды ў маім жыцці". Калі я прымаю перажыванні, якія прыцягваюцца ў маё жыццё, я рухаюся па жыцці са свабодай і лёгкасцю і трапляю ў патрэбнае месца ў патрэбны час.

Часам мы супраціўляемся таму, што ДРУГІЯ даюць нам нешта рабіць, звычайна таму, што гэта іх прычына і прыносіць карысць ім, а не нам. Калі я гляджу і, вядома, знаходжу прычыну для таго, каб мець пэўны досвед, я прымаю яго і перастаю супраціўляцца. Часам я супраціўляюся таму, што не разумею сваёй вялікай мэты, і гэта падобна на тое, што мяне прасоўваюць у цемры, калі я нічога не бачу і не ведаю, што перада мной. Падумайце пра гэта ... калі я не ведаю, што перада мной, я буду рухацца павольней, але калі я ведаю, што перада мной, і цёмна, я змагу больш упэўнена крочыць наперад.

Калі я разважаю над сваім вопытам, з якім я справіўся, я пытаюся: "Што мяне падрыхтавала да гэтага моманту?" тады ў мяне з'яўца натхненні, якія дапамогуць мне зразумець, убачыць, даведацца і адчуць, як гэты папярэдні вопыт прымусіў мяне быць гатовым да таго, пра што я зараз разважаю.

Я выкладаю гэта некалькі дзесяцігоддзяў і працаваў над тым, каб *гэта пражыць* .}

Я крыху паляжаў, трымаючы Эмберс за руку і размаўляючы з Лінет.

У нейкі момант мяне адвезлі на адным баку аддзялення хуткай дапамогі, а нада мной стаялі дзве медсёстры, адна па абодва бакі каляскі. Яны размаўлялі паміж сабой, а адна казалася, што ў яе праблемы з цяжарнасцю. Я слухаў і сказаў: "Я магу вам у гэтым дапамагчы!" Яны абодва выглядалі вельмі ўзрушанымі! Я растлумачыў, што я распаўсюджваю дзіўныя сродкі для здароўя і выдатныя сродкі асабістай гігіены, якія могуць ёй дапамагчы. Я патлумачыў, што гэта прадукты, якія кормяць маё цела зараз, каб дапамагчы яму аднавіцца, і што гэта не звычайныя прадукты. Я растлумачыў важнасць вывядзення таксінаў з яе цела і спынення ўвядзення большай колькасці. Я растлумачыў, што многія сродкі асабістай гігіены могуць утрымліваць патэнцыйна шкодныя інгрэдыенты. Я таксама растлумачыў, што ў нашай ежы няма такога харчавання, як калісьці.

Я растлумачыў, што многія пары паспяхова зацяжарылі пасля таго, як пачалі ўжываць гэтыя прадукты, і гэтыя пары думалі, што менавіта прадукты зрабілі розніцу. Таму я даў ёй свой нумар тэлефона і прапанаваў ёй патэлефанаваць мне праз некалькі дзён, і я арганізую для яе прадукт. Я зрабіў гэта так, быццам я проста ляжаў на калясцы, гатовы ісці дадому. Яна ўзяла мой нумар, але так і не патэлефанавала мне ...

Яны зрабілі сканаванне кошкі і шмат рэнтгенаўскіх здымкаў. Я ўсё яшчэ настойваў на адсутнасці марфіну, пакуль рэнтген не скончыцца.

Затым яны зноў зрабілі ўсе рэнтгенаўскія здымкі і коткі, не ведаю чаму.

Я памятаю, як падчас першага шэрагу рэнтгенаўскіх прамянёў думаў пра боль і змагаўся за тое, каб заставацца ў свядомасці. Калі яны казалі мне, што трэба рабіць усё зноўку,

я памятаю, як расслабіўся і проста прыняў гэта, і таму пайшоў у месца дзэн. Я не памятаю шмат пра першую партыю рэнтгенаўскіх прамянёў, але памятаю другую котку і рэнтген даволі выразна.

Мая сястра Алена ўвайшла і пагаварыла, як і Майкл, але паколькі гэта была хуткая дапамога, яны дазвалялі ўваходзіць толькі аднаму, за выключэннем Эмбер, і яны дазволілі Линетт зайсці з ёй.

Я балбатаў пра рэчы, не памятаю, акрамя як пераканаўся, што размова ідзе пра звычайныя паўсядзённыя рэчы, НІЧОГА пра аварыю ці мой стан.

Я заўсёды быў дакладны і адданы таму, як гэта будзе адбывацца.

Было вельмі позна, я думаю, што гэта было каля паўночы, калі мяне закаталі ў аддзяленне рэанімацыі, на гэтым этапе я думаю, што атрымліваў марфін, бо не памятаю болю.

Адна з маіх сясцёр была медсястрой у аддзяленні інтэнсіўнай тэрапіі ў гэтай бальніцы, і праз некалькі тыдняў яна сказала маёй сястры, што хірург сказаў медсястры, якая даглядае мяне, каб проста мне было камфортна, бо я збіраюся памерці ноччу ...

Яны паднялі мяне на ложка з мяккім паветрам, і доктар зрабіў мне ін'екцыю марфіну прама над грудзінай. Ён сказаў: "Гэта дапаможа вам заснуць".

Я сказаў яму: "Я не буду спаць, у мяне занадта шмат працы". Ён паглядзеў на мяне дзіўна і спытаў: "што ты маеш на ўвазе?" Я адказаў: "У мяне ёсць цела для аднаўлення !!"

Я ўвесь час накіроўваў энергію ў сваё цела да ўсіх частак, якія патрабавалі вылячэння. Я засяродзіўся і ўявіў, як унутраныя органы аднаўляюцца і "нармальныя". Я рабіў гэта бесперапынна, усю ноч. Я ніколі не спаў падміргнуўшы ... занадта заняты.

Линетт, Эмбер, Эйпрыл, Алена і Майкл прыйшлі паасобку, каб павітацца. Я сказаў, што пабачуся раніцай, працягваў размову пра іх і пра тое, дзе яны спыняюцца. Яны забраніраваліся ў матэль і ўжо паабедалі. Я сказаў спакойнай ночы і сказаў ім, што люблю іх і што ў мяне ўсё будзе добра. Я хацеў супакоіць іх, каб яны не хваляваліся, бо ведаў, што ў мяне ўсё будзе добра.

Я балбатаў з медсястрой у канцы ложка, не памятаю размоў. (яна можа памятаць).

У нейкі момант я сказаў, што мне сапраўды трэба памачыцца. Яна дала мне бутэльку, і як я ні стараўся, я не мог мачыцца ў яе лежачы. Яна сказала, што калі ў мяне не атрымаецца, яны ўставяць катетер. Я сказаў, што так не будзе!

Я больш за гадзіну спрабаваў папісяць у бутэльцы, але не мог. Я не мачыўся з абеду ў нядзелю, больш чым на 15 гадзін раней.

У мяне тады ўзнікла ідэя ўстаць і памацаць. Я спытала медсястру: "Вы маглі б дапамагчы мне ўстаць з ложка?" і яна спытала "навошта?" Я сказаў: "Я збіраюся ўстаць і памачыцца", а яна сказала: "Ні ў якім разе я не дазваляю табе ўстаць!"

Я сказаў: "Я ўстаю, альбо ты можаш дапамагчы мне ўстаць з ложка, альбо я зраблю гэта сам!"

Затым яна дапамагла мне, і мне спатрэбілася каля 5 хвілін, каб пастаяць.

Там я стаяў у паўцемры, трымаючыся за кропельніцу левай рукой і мачачы ў бутэльку, якую медсястра трымала за мяне.

Я напоўніў яго, і ён пачаў пералівацца на падлогу. Яна сказала "пачакай, і я дастану яшчэ адну бутэльку", я адказала: "Ні ў якім разе я не спыняюся, я паняцця не маю, калі я змагу зрабіць гэта зноў". Я не хацеў спыняць плынь. Бутэлка працягвала пералівацца па ўсёй падлозе.

Медсястра пачала смяцца і сказала: "Я ніколі не бачыла, каб хтосьці запоўніў адзін з іх! Мяркую, мне прыйдзеца проста зачысціць! »

Я засмяўся сам сабе, бо смяцца ў гэты момант не было магчымасці. Гэты смех у мяне ўнутры быў значным для мяне.

Спатрэбілася яшчэ 5 хвілін, каб вярнуць мяне ў ложка. Мы з медсястрой пачалі больш размаўляць, і я памятаю, як яна пыталася, што я раблю, што трэба прачнуцца. Я растлумачыў, чаму я не сплю, і працу, якую я раблю.

Я спецыяльна накіроўвала энергію па ўсім целе, бачачы, як маё цела выпраменьвае яркае святло і запаўняе ўсе ўчасткі, у якіх не хапае святла або не такія яркія, як іншыя.

Вось як я гэта зрабіў.

Я глядзеў у Сусвет і ўяўляў, як мае рукі выцягваюцца ў Сусвет, быццам я чэрпаю Сусвет у абдымкі. Гэта рабіла энергію настолькі, што яна ўвесь час перапаўняла мае рукі, таму кожны раз, калі я размаўляла, я ўяўляла сабе абсалютную колькасць гэтай энергіі, таму ведала, што для мяне больш, чым мне трэба. Я ўяўляў, як ён пранікае ў верхнюю частку галавы ў эпіфіза (у цемені) і перамяшчае яго па целе туды, дзе я адчуваў, што гэта неабходна. Я бачыў гэта з дапамогай запасаў пажыўных рэчываў, якія маё цела захоўвала ў розных месцах цела, з цудоўных дабавак, якія я прымаў. Некалькі гадоў людзі казалі мне: "Чаму вы прымаеце так шмат дадаткаў?" і я раней усміхаўся і казаў "таму што магу". Кожны раз, калі ў мяне пыталіся, я проста давяраў сабе і працягваў прымаць іх. Толькі пасля аварыі я зразумеў, наколькі важна прымаць дабаўкі для прафілактыкі і ў выпадку няшчасных выпадкаў. Большасць людзей адчувае дэфіцыт пажыўных рэчываў, і таму ў экстранай сітуацыі, калі іх арганізм мае патрэбу ў сыравіне неадкладна для рамонтных работ, арганізм павінен забраць з іншага месца, якое, на яго думку, не так важна. Я лічу, што гэта неад'емная частка майго выжывання .

Часам на працягу ночы я ўсталёўваў вялізную варонку, і я прасіў анёлаў накіраваць мне гэтую энергію і адправіць яе ў варонку. Такім чынам я мог бы марнаваць больш часу, уяўляючы сваё цела на аднаўленне цела і выконваючы ў будучыні ўсе мерапрыемствы, якія, на мой погляд, **МОЖНА** зрабіць.

У сярэдзіне васьмідзесятых я здзейсніў паход па Гімалаях у Непал і вельмі любіў яго і заўсёды хацеў вярнуцца. З таго моманту, як нарадзілася Эмбер, я паказваю ёй слайды паездкі і раскажваю, як выдатна будзе, калі мы пойдзем рабіць гэта разам, калі ёй каля 20 гадоў, а мне амаль шэсцьдзесят. Я заўсёды ведаў, што для гэтага мне трэба быць маладым у душы і мець моцнае здаровае цела. Большую частку жыцця я хварэў або балеў з вельмі моцнай спіной ці галаўнымі болямі і г. д. Я бачыў у гэтым свой шанец аднавіць сваё цела **ЛЕПШ**, чым было. (Я ніколі не згадваў "да **аварыі** " толькі раней у жыцці ..)

Гэтая ноч у рэанімацыі была самай сфакусаванай, якую я калі -небудзь быў, а таксама самай доўгай, на якой я калі -небудзь быў.

На наступную раніцу таракальнай хірургіі прыбыў на абыходзе і было шмат людзей (лекараў) з ім, каля 12. Мяркую, яны былі здзіўлены, што я яшчэ жывы.

Ён стаяў у канцы майго ложка і глядзеў на маю карту. Ён паглядзеў на мяне і сказаў: "У вас даволі сур'ёзныя траўмы".

Я азірнуўся на яго і сказаў: "Гэта так ..." Я зразумела, што не прымаю перадумовы яго заявы.

Ён адказаў: «Мне трэба будзе выняць адзін і паўтара лёгкага і селязёнку. Калі я буду апераваць, я змагу ацаніць, ці трэба мне што -небудзь яшчэ рабіць».

Я паглядзеў і паказаў на яго, а потым сказаў: "Вы правільны грудной хірург?"

Ён адказаў "так"

Зноў паказаўшы на яго пальцам, я сказаў прама ў яго: "Ваша задача - сказаць мне, што мне трэба зрабіць, каб гэтага не адбылося". Калі я сказаў, мне, я паказаў на маю самасць, а затым на яго для астатняй частцы прапановы.

Усе людзі з ім зрабілі крок назад.

Ён паглядзеў на мяне пару хвілін, моўчкі, я прасіў сваіх анёлаў пераканацца, што ён атрымаў неабходную інфармацыю, а потым ціха і спакойна сказаў: «Пакажыце медсястрам паказаць вам, як правільна змагацца з кашлем, і я хачу вам трэба адкашляцца як мага больш крыві. Я таксама хачу, каб вы глыбока дыхалі і кашлялі як мага больш крыві».

Я сказаў "добра".

Ён пайшоў, а мы з медсястрой проста пераглянуліся.

У мяне была пералом грудзіны і рэбры ...

Ідэя кашляць і глыбока дыхаць ...

Я ляжаў гадзіну, набраўшыся смеласці ўстаць і пахадзіць.

Затым я сказаў медсястры, што мне патрэбна яе дапамога, каб падняцца з ложка, і яна сказала: "Я не дазваляю вам ўставаць".

Я сказаў: "Доктар сказаў, што мне трэба ўстаць, пахадзіць і глыбока ўздыхнуць, і менавіта гэта я і буду рабіць".

Яна рашуча сказала: "Ён не меў на ўвазе зараз"

Я адказаў: "Я раблю гэта зараз, і вы можаце дапамагчы мне ўстаць, альбо я ўстаю сам".

У яе была лёгкая ўсмешка на твары, і яна працягвала дапамагаць мне. Мне спатрэбілася каля 5 хвілін, каб дапамагчы мне ўстаць з ложка. Было адчуваць сябе немалым дасягненнем стаяць там. Я адправіўся ВЕЛЬМІ павольна. Адзін крок кожныя 5 секунд. Я глыбока дыхаў і кашляў крывёю, як гэта рабіў ужо некалькі разоў у ложку. Кожны раз, калі я кашляў кроў, я спыняўся. Потым зноў рушыў. Я быў у 15 кроках ад ложка і быў цалкам знішчаны. У мяне не засталася сіл, і я павярнуўся і не мог паверыць, як далёка

здаецца ложка. Я зрабіў 15 крокаў назад да ложка, як і раней. Паглядзеў на яго і ўявіў, як маё цела рэагуе. Я зноў лёг у ложка і ляжаў, аднаўляючыся.

Маё цела было неверагодна слабым. Я прабег шэраг марафонаў у сваім жыцці, і гэтыя пятнаццаць крокаў вымотваюць мяне больш, чым любы з марафонаў.

У выніку аварыі кожная цягліца ў маім целе страціла сілу, і мне здавалася, што я быў малым, якому даводзілася аднаўляць сілы кожнай мышцы.

Я працягваў працаваць, накіроўваючы энергію ў сваё цела і ўяўляючы, як маё цела аднаўляецца.

Медсястра ўсё яшчэ сядзела ў канцы майго ложка і назірала за мной, як гэта рабіла другая ўсю ноч.

Праз гадзіну я сказаў, што гатовы зрабіць усё гэта зноў. Яна дапамагла мне выйсці, і я рушыў. У рэшце рэшт я правёў поўны круг вакол аддзялення інтэнсіўнай тэрапіі.

У чарговы раз я вярнуўся да ложка.

Калі я ляжала там, медсястра спытала мяне: "Вы разумееце, наколькі вам пашанцавала?" Я адказаў: "Мяркую, што не, таму, напэўна, вы задаеце мне гэтае пытанне"

Яна сказала: "Існуе тое, што мы называем хуткасцю смерці для некаторых аўтамабільных аварыяў, гэта азначае, што пры такой хуткасці і вышэй за ўсіх у машыне гінуць. Пры лабавым сутыкненні ў нерухомы аб'ект (напрыклад, слуп) хуткасць смерці складае шэсцьдзесят км/гадзіну. На гэтым тыдні ў нас было двое асобных людзей, у якіх адбылася сапраўды такая ж аварыя, як і вы, галава пры сутыкненні прама ў слуп. Яны абодва працавалі па шэсцьдзесят кіламетраў у гадзіну, і абодва яны загінулі, але вы рабілі 85 км/гадзіну, і вы жылі. Вам вельмі пашанцавала".

Я ведаў, што гэта не ўдача, але таксама адчуваў, што яна не хоча ведаць, як я гэта зрабіў. Я ляжаў і пытаўся ў анёлаў: "Як гэта я выжыў, а яны не?"

Адказ ад іх быў ясным і быў "вы прасілі дапамогі"

Я спытаў іх у адказ: "Што зрабілі іншыя?"

Яны сказалі, што «яны сек й полюс прыходзяць і кажуць : « О не !! Я памру! ' і яны паміраюць ".

Я нейкі час ляжаў і думаў пра гэта.

Я думаў пра ўсю працу па асабістым развіцці, якую я правёў над сабой на працягу многіх дзесяцігоддзяў, і пра тое, наколькі я меў намер высветліць свае межы (або бязмежнасць самога сябе), і як навучыўся давяраць сабе і што адчуваў. У дзяцінстве я думаў, як мяне так хвалюе тое, што думаюць пра мяне ўсе астатнія, і ці раблю я «правільна». Я думаў пра шмат чаго. Я ведаў, што гэта не ўдача ...

Я азірнуўся на сваё жыццё і зразумеў свой выбар, калі ўсе казалі мне не рабіць тое, што *ім* не падабаецца, але я ведаў, што гэта падыходзіць менавіта *мне* .

Праз 5 гадоў пасля аварыі я праходзіў навучанне ў сваім бізнесе прыкладна для 100 чалавек і пачаў раскадваць гісторыю таго часу, калі я займаўся дайвінгам, потым у сярэдзіне трэніроўкі я раптам зразумеў, што калі б я не пайшоў у дайвінг, я магчыма, загінуў у выніку аварыі. Я стаяў у пярэдняй частцы пакоя, прыкметна расчулены і адчуваў удзячнасць за свае сілы і гатоўнасць выканаць тое, што ў душы мне падабаецца. Дазвольце падзяліцца з вамі гісторыяй ...

Яшчэ ў сярэдзіне васьмідзесятых (мне ў сярэдзіне дваццатых) я жыў у вялікім горадзе ў загараднай краіне Вікторыя, і аднойчы ноччу я глядзеў адно з такіх шоў у стылі жыцця, і быў фрагмент аб дайвінг -тандэме, дзе ты прывязваеш сябе да таго, хто зрабіў некалькі тысяч скачкоў, каб яны ведалі, што робяць, і тады вы выскачыце з ідэальна добрага самалёта і абрынецеся на вольнае падзенне на зямлю. Я хацеў займацца дайвінгам на працягу многіх гадоў, але ведаў, што калі б рабіў гэта ў адзіночку, я, верагодна, памру. У мяне было дрэннае адчуванне, што шнур не працуе і жолаб не адчыняецца. Так што з тандэмным дайвінгам мне не прыйшлося турбавацца аб гэтым, бо дасведчаны чалавек справіўся з любой сітуацыяй.

Я патэлефанаваў на тэлеканал на наступную раніцу і даведаўся, дзе яны скакалі ў тандэме. Гэта было за межамі Сіднэя . Ну, гэта было нармальна, бо мой бацька жыў у Сіднэі, і я мог падняцца і пабыць у яго і пазычыць машыну. Я забраніраваў рэйс, патэлефанаваў яму і сказаў, што прыеду (я быў дастаткова разумны, каб не сказаць яму, чаму я падыходжу).

Я прыехаў у Сіднэй праз чатыры дні пасля таго, як убачыў шоў, пазычыў машыну і паехаў дзве гадзіны на ўзлётна -пасадачную паласу, з якой яны кіравалі.

Я мог бы дадаць, што ў гэты час у мяне было шмат праблем у адносінах. Я любіў гэтую дзяўчыну, але ўсё не атрымалася. Я таксама чытаў кнігу Рычарда Баха пад назвай «Мост праз вечнасць». У гэтай кнізе гаворка ішла пра канцэпцыю роднасных душ і пра тое, ці сапраўды мы прызначаны для канкрэтнага чалавека. Частка кнігі, якую я выпадкова чытаў у момант прыезду ў Сіднэй, была ў тым, што Рычард не справіўся з адносінамі са сваёй палюўкай і падняўся на невялікім самалёце з адным рухавіком . Ён разбіўся, і жолаб не працаваў. Сітуацыя была на дзіва падобная да таго, да чаго я сябе настройваў. Мне было цікава, ці спрабуе Дух сказаць мне не выконваць, бо я памру раней за свой час. У душы я ведаў, што важна выконваць. Я ведаў, што хачу перамагчы страх смерці. Я ведаў, што гэта важна. Мне спатрэбілася яшчэ 20 гадоў, каб зразумець, наколькі гэта важна. Я таксама ведаю, што гэтыя два дні ў Сіднэі ўмацавалі мяне ў жыцці, каб пераадолець страх і не кантралявацца невядомым.

Калі я прыбыў на ўзлётна -пасадачную паласу, там было занята ўзлётамі самалётаў і людзьмі, якія рухаліся паўсюль. Быў цудоўны дзень, калі аблокі былі невялікімі, а сонца свяціла.

Я зарэгістраваўся і заплаціў грошы. Яны патлумачылі, што грошы не вяртаюцца. Яны правялі мяне праз навучанне і задаволілі.

Вецер узмацніўся, і мне тады казалі, што пры пэўнай хуткасці ветру яны не могуць пагрузіцца ў тандэме, хаця рэгулярныя дайвінг усё яшчэ працягваюцца. Удзень, пакуль я чакаў, калі вецер сціхне, я прачытаў сваю кнігу і назіраў, як другое неба нырае, і столькі разоў наведваў прыбіральню, што ў мяне наогул нічога не засталася ...

Я чакаў увесь дзень прыкладна з 10 гадзін раніцы да змяркання . Яны папрасілі прабачэння і казалі, што калі я вярнуся раніцай у 5 гадзін раніцы, у гэты час раніцы вецер заўсёды будзе слабым, і я змагу падскочыць. Я сказаў нармальна і рушыў дадому.

Я вярнуўся дадому і павячэраў, усю ноч чытаў сваю кнігу, мне хацелася даведацца, ці памёр Рычард. Я спрабаваў высветліць, ці ёсць для мяне нейкае паведамленне ў кнізе. Гэтая гісторыя адбылася да таго, як я навучыўся так ясна мець зносіны , як цяпер , са сваімі анёламі/духоўнымі памочнікамі.

Я ўстаў з ложка рана і паснедаў, ведаючы, што ўсё, што адбываецца ў гэты момант, ідзе прама праз мяне ...

Я прыляцеў на ўзлётна-пасадачную паласу ў 5 гадзін раніцы, і паветра было нерухомым. Хлопцы былі здзіўлены, што я з'явіўся. Яны казалі, што на наступны дзень ніхто **ніколі** не вярнуўся. Яны забралі мяне ў самалёт, і ўверсе мне казалі выйсці на маленькую металічную пласцінку на версе колы. Пласціна была дастаткова вялікай для паўтары камплектаў футуаў. Я вісеў на металічнай планцы **абсалютна спалоханы**. Я на самой справе адчуваў, што скачу да смерці.

Я не збіраўся выходзіць, і калі б я меў намер памерці тут і цяпер, то так і будзе. Хлопец, прывязаны да мяне, выкрыкнуў "Перайсі!", і я адпусціў. У гэты момант я ўпаў у паўсвядомасць. Мае вочы былі адкрыты, але ўсё было чорным. Я свядома не ўсведамляў ні свайго асяроддзя, ні месца знаходжання, ні таго, што адбываецца. Але я чуў далёкі голас. Голас крычаў на мяне, каб я падвярнуў ногі, пакуль мы былі ў павале. Яго рот быў зусім побач з маім вухам, але гэта было падобна на тое, што ён быў за вярсту. Праз некаторы час я падцягнуў ногі, не ведаючы, што адбываецца і чаму. Мне здавалася, што гэта сон, і я скручваюся ў становішча плёну, і я паняцця не маю, што адбываецца і дзе я. Калі я падцягнуў ногі, мы выраўняліся са спіна, і ён сказаў мне «яшчэ секунду, і я збіраўся перацягнуць шнур».

Мы свабоднае падзенне на зямлю, і я ведаў, што на дадзеным этапе не было **абсалютна** нічога, што я мог зрабіць. Калі я збіраўся памерці ў гэты момант, я не мог гэта спыніць. Таму я вырашыў атрымаць асалоду ад паездкі. **Я прыняў сваю сітуацыю.**

Я азірнуўся і не мог паверыць, як дзіўна ўсё яшчэ адчуваць пачуццё падзення і паскарэння.

У рэшце рэшт ён пацягнуў за шнур, і я выпусціў "вох" !!! Ён сказаў мне: "Усе яны так робяць". Мы спусціліся і прыямліліся ў невялікім крузе. Усе іншыя дайверы падышлі да мяне і спыталі: "Вам спадабалася?"

Я адказаў "Абсалютна!"

Затым яны казалі: "Дык ты збіраешся зрабіць гэта зноў?"

Я адказаў "не"

Усе яны пыталіся ў мяне,

"Чаму не?"

Я адказаў: "таму што цяпер я быў там і зрабіў гэта!"

Гэты вопыт мяне падстроіў, і я змог зняць страх смерці.

Вярнуўся ў бальніцу ў рэанімацыю.

На працягу дня я ўсё яшчэ быў неверагодна засяроджаны на вылячэнні сябе.

У трэці раз, калі я ўстаў, каб хадзіць і глыбока дыхаць, я адправіўся ў рэанімацыю. Кожны раз, калі я ішоў на шпацыр, медсястра была побач са мной, гатовая пры неабходнасці дапамагчы. Яна ніколі не трымала мяне падчас хады, мяркую, яна адчувала важнасць таго, што я раблю гэта для сябе.

У трэці раз яна сказала мне: "Што ты бачыш вакол сябе?"

Я адказаў: "Шмат людзей без прытомнасці"

Прыкладна 16 гадзін, якія я знаходзіўся ў рэанімацыі, гэта быў адзіны раз, калі я глядзеў на іншых пацыентаў, не тое, што я іх ігнараваў, а не ў маёй свядомасці або свядомасці.

Потым яна сказала: "Як вы думаеце, чаму гэта так?"

Я паднёс да яе руку, працягнуў далонь і сказаў: "Я не хачу ведаць, я засяроджаны на выздараўленні!"

Затым яна сказала мне: "Я тэлефанавала вашаму хірургу кожныя 15 хвілін і казала яму, што вы не ўваходзіце ў маё аддзяленне рэанімацыі". Я ўсміхнуўся і пагадзіўся з ёй.

На гэты раз на прагулцы я зрабіў два поўныя кругі вялікай пакоя. На другім крузе яна спытала мяне: "Хочаш прыняць душ?"

Я паглядзеў на яе і сказаў, што так і я ўпэўнены, што гэта дапаможа мне адчуваць сябе лепш, адчуваць сябе прыемна і бадзёра.

Калі я вярнуўся ў ложак, яна сказала, што паспее крыху прыгатаваць усё і хутка прыедзе да мяне. Цяпер яна пакідала мяне сама. Яўны прыкмета таго, што яна бачыла, як я стаў лепш (хаця я тады гэтага не ўсведамляў).

Праз паўгадзіны яна вярнулася і забрала мяне. Я ўстаў, усё яшчэ маючы патрэбу ў яе дапамозе, і мы накіраваліся ў душ.

Яна распранула мяне і села зусім аголенай на адно з гэтых белых пластыкавых крэслаў, паклала мне ў руку ручную душавую кабінку і сказала, што хутка вернецца. Я нічога не мог паварушыць, усё, што я мог зрабіць, гэта сядзець там жа, у якім яна мяне паставіла. Я не мог перамяшчаць ваду.

Здавалася, яе не было на некаторы час, калі яна вярнулася і тыцнула галавой у дзверы. Яна спытала, ці ўсё ў мяне нармальна, і я адказаў "так".

Затым яна сказала: "У мяне ёсць некалькі медсясцёр, ці добра, калі яны заходзяць?"

З вельмі вялікай усмешкай на твары я спытаў: "а што яны хочуць бачыць?"

Яна адказала цудоўным смехам: "Яны хочуць бачыць вас у душы!"

Я засмяўся і сказаў: "Я так і думаў ... прынясі іх!"

Астатнія медсёстры забіліся ў душавую, калі я сядзеў голы і трымаў ружу. Мая медсястра сказала, "як доўга d o вы думаеце, што аддзяленне інтэнсіўнай тэрапіі было тут?"

Я сказаў: «Не ведаю, магчыма, 70 гадоў. »

Яна сказала: "Так, і ты першы, хто калі -небудзь прымаў душ. Мы не маглі зразумець, чаму яны паставілі душ у аддзяленне інтэнсіўнай тэрапіі, дзе людзям робяць ванначкі з губкай! »

Мы ўсе смяяліся.

Яны працягвалі тлумачыць, як душ заўсёды выкарыстоўваўся ў якасці кладоўкі, таму ім прыйшлося ачысціць яго і прыбраць.

Лінет і Эмбер часта наведвалі мяне днём.

Прыкладна а 16 -й гадзіне прыехаў санітар, вывез мяне з рэанімацыі і адвёз у палату.

Пасля таго, як я паехаў на машыне ў палату, Лінетт і Эмбер адвезлі мяне ў шпітальную сталоўку, і мы ўсе разам павячэралі і балбаталі пра звычайныя рэчы.

У той панядзелак увечары я хацеў бы спаць, але ў палаце была медсястра з пекла, якая грукала ва ўсе латкі, швабры і вёдры і ўсю ноч гучна хадзіла.

Я ўціраў у грудзі вельмі спецыяльны гаючы крэм і прымаў спецыяльныя харчовыя дабаўкі, якія звычайна прымаю штодня . Лінет прынесла іх мне.

У аўторак раніцай прыехаў санітар і зноў адвёў мяне на рэнтген, яны зрабілі яшчэ рэнтген грудной клеткі, а потым зноў падвезлі мяне да ложка.

Кожную гадзіну, а часам і часцей я хадзіў на прагулкі ўверх і ўніз па калідорах, усё яшчэ глыбока дыхаючы і кашляючы невялікай колькасцю крыві. Я быў незалежным і рухаўся з павольнымі тэмпамі, чым звычайны.

У мяне было некалькі тэлефонных званкоў і некалькі наведвальнікаў. Адным з такіх наведвальнікаў была сястра інтэнсіўнай тэрапіі, якая была сяброўкай маіх сяцёр.

Калі я быў у палаце, прыйшла медсястра, якая праводзіла даследаванне таго, што выклікае траўмы ў сур'ёзных аўтамабільных аварыях, каб вытворцы аўтамабіляў маглі скарэктаваць канструкцыі аўтамабіляў, каб мінімізаваць гэтыя траўмы.

Яна задавала шмат пытанняў

Адно пытанне было "ці было што -небудзь, што перашкаджала майму зроку?"

Мой адказ быў "Так"

Яна спытала: "А што гэта было?"

Я адказаў "Мае павекі!"

Яна напісала гэта, не разумеючы, што я пажартаваў, а потым зірнула на мяне, і я бачыў, як яна мяне ацэньвае. Потым яна засмялася.

Затым я сказаў: "пыл падушак бяспекі не дазволіла мне ўбачыць, куды накіраваць машыну ў бяспечнае месца"

Медсястра таксама была манашкай. Яна гаварыла са мной пра тое, як неверагодна, што я жывы. Пакуль яна брала ў мяне інтэрв'ю, інжынер ацэньваў маю машыну. Праз тыдзень, калі мы з сябрам Майклам пайшлі паглядзець на машыну і забраць з яе некалькі рэчаў, мужчына, які яе захоўваў, спытаў: "колькі людзей загінула ў ёй?" Майкл сказаў, што ні адзін дзіек, і вы глядзіце на чалавека, які перажыў яго. Ён быў узрушаны і сказаў, як неверагодна, што я жывы (ці падобныя словы)

У сераду раніцай да мяне прыйшоў таракальны хірург, нацягнуў заслону і пакруціў галавой з боку ў бок, кажучы: "Я ніколі не бачыў нічога падобнага ..."

У гэты момант я сапраўды падумаў: "магчыма, гэта горш за тое, што я дазваляў сабе ўсвядоміць ..."

Ён сказаў: "Я так не паверыў рэнтгенаўскім здымкам, якія я зрабіў учора, што патэлефанаваў да верхняга таракальнага хірурга з Мельбурна, і мы з ім 24 гадзіны прачыналіся, перабіраючы рэнтген з вечара нядзелі і ўчора раніцай, і ён пагадзіўся з маім

першапачатковым дыягназам - выняць паўтары лёгкіх. Ён таксама згодны з маім цяперашнім дыягназам, што ў вас зараз два лёгкіх падлетка, які ніколі не курыў»

Я сказаў: "Мне 43 гады"

Ён сказаў: "Я ведаю ..."

Я быў так усхваляваны ... мне ўдалося ...

Я спытаў: "Што цяпер будзе?"

Ён адказаў: "Вы можаце ісці дадому"

Я спытаў "як хутка?"

Ён адказаў «як мага хутчэй. Я чуў , што вы робіце гаючыя метады і што ў НУ таксама прымаць дадаткі, і гэта відавочна будзе працаваць для вас , і вы б лепш дома. »

Калі праз гадзіну прыехаў мой пад'ёмнік, каб адвезці мяне дадому, я выйшаў з бальніцы сваімі сіламі.

На працягу двух тыдняў пасля аварыі я змог ударыць грудзмі, як Тарзан.
Мае зламаныя рэбры і пералом грудзіны добра зажывалі.

Хіба не было б дзіўна, калі б мы ўсе давяралі сабе і ідэям і натхненню, якія мы падбіраем?

Наколькі мы сапраўды давяралі сабе?

Я ведаю, што за 1987 год вера і давер да сябе і да таго, на што я здольны , моцна ўзраслі. Гэта ў першую чаргу з -за той жа працы, якой я зараз падзяляюся праз www.enjoyinnerpeace.com.au На гэтым вэб -сайце ёсць мноства прадметаў, якія дазваляюць працягнуць свой духоўны рост, знаходзячыся дома або падзяліўшыся з іншымі аднадумцамі ў той жа вандроўцы.

Калі вы хочаце даведацца , як працаваць з вашымі духоўнымі настаўнікамі , як Джон або хочаце , каб даведацца больш пра тое, хто вы, адкуль вы прыехалі з , дзе вы збіраецеся і чаму вы тут , а затым перайсці да ч з'яўляецца вэб - сайт WWW.enjoyinnerpeace.com.au

Аднойчы там на сваім участку

Спачатку паглядзіце 20 -хвіліннае відэа на ўкладцы Наша гісторыя

Па -другое, купіце электронную кнігу.

Па -трэцяе, вы можаце набыць праграму навучання дома , якую можна прапрацаваць самастойна , у сваім доме

Па -чацвёртае, запішыцеся на індывідуальную кансультацыю для Арыентацыйнага профілю, дзе вы наладжваеце /удасканальваеце ясную двухбаковую сувязь са сваімі духоўнымі памочнікамі.

У залежнасці ад таго, наколькі вы хочаце працягнуць свой духоўны рост, існуе больш за 600 курсаў па духоўнасці і мноства іншых паслуг.

Наведайце вэб -сайт www.enjoyinnerpeace.com.au, і ў мяне ёсць пытанні .

Джон падарожнічае па свеце, вучачы людзей, як размаўляць са сваімі Духавымі праваднікамі, давяраць сабе, знаходзіць жыццёвую мэту і мець смеласць дамагацца яе. Калі вы хочаце, каб Джон прыйшоў у ваш раён, звяжыцеся з ім або яго супрацоўнікамі праз вэб -сайт www.enjoyinnerpeace.com.au .

Акрамя таго, калі вы таксама свабодна гаворыць на англійскай і ёсць памылкі ў translati на ад англійскай версіі да гэтай перакладзенай версіі , калі ласка , дайце мой офіс ноу і калі вы шчаслівыя пераправярыць пераклад для нас , то мы будзем шчасліва наперад версіі слова дакумент для вам рэдагаваць. Загядзя дзякуй за дапамогу 😊